Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 229 906 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. RECTOR**
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 mei 2016 verkreeg verzoekster een verblijfsrecht als echtgenote van een Belgische onderdaan.
Op 13 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoekster (bijlage 21) omdat haar echtgenoot België heeft verlaten en in Spanje verblijft. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.2. Op 9 augustus 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Leuven op 8.08.2019 in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam: [B.G.]
Voornaam: [M.]
Geboortedatum: […]
Geboorteplaats: […]
Nationaliteit. Cuba

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,
- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:
[] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of zonder een geldige verblijfstitel.
Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Belgische echtgenoot, [B.M.M.J.] na binnenreis met een visum D en afgifte van de bijlage 15 op 31.03.2016. Betrokkene kreeg de F-kaart op 24.05.2016. Uit het rijksregister van de heer Box blijkt echter dat hij op 29.12.2017 het land heeft verlaten en in Spanje verblijft. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en de heer Box. Bijgevolg werd op 13.02.2019 het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd, beslissing die op 22.02.2019 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene verklaart aan de politie dat ze een nieuwe vriend heeft waarmee ze wil gaan samenwonen. Ze geeft echter geen verdere gegevens. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met haar nieuwe partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 20.10.2017 een tijdelijke afwezigheid heeft gemeld met recht op terugkeer tot 19.10.2018.

Betrokkene zou terug naar Cuba zijn geweest en er enkele maanden verbleven hebben.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische elementen die een terugkeer naar haar land van oorsprong zouden verhinderen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheids-beginsel en van het redelijkheidsbeginsel.
Het middel wordt in zijn verschillende onderdelen als volgt toegelicht:

"A. Voorafgaand
Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoekster is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoekster van oordeel dat verweerster:
Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens Het zorgvuldigheidsbeginsel, en Het redelijkheidsbeginsel schendt.

B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:
Verzoekster heeft een oprechte relatie met de heer [S.D.], bij wie zij inmiddels inwoont.

C. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954

van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met de nieuwe relatie van verzoekster.

D. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.
Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten."

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster een bevel wordt afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling beoogt de situatie waar een vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomst- of verblijfsdocumenten. In casu stelt de verwerende partij vast dat verzoekster op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum of zonder een geldige verblijfstitel. Zij zet daarbij uiteen: *"Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Belgische echtgenoot, [B.M.M.J.] na binnenreis met een visum D en afgifte van de bijlage 15 op 31.03.2016. Betrokkene kreeg de F-kaart op 24.05.2016. Uit het rijksregister van de heer Box blijkt echter dat hij op 29.12.2017 het land heeft verlaten en in Spanje verblijft. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en de heer [B.]. Bijgevolg werd op 13.02.2019 het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd, beslissing die op 22.02.2019 aan betrokkene werd betekend."*

Deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekster niet betwist noch weerlegd. Gelet op wat voorafgaat, was de verwerende partij aldus in beginsel gemachtigd om, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"*1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekster beroep zich op een gezinsleven in België met een Belgische onderdaan.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: "*Betrokkene verklaart aan de politie dat ze een nieuwe vriend heeft waarmee ze wil gaan samenwonen. Ze geeft echter geen verdere gegevens. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met haar nieuwe partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 20.10.2017 een tijdelijke afwezigheid heeft gemeld met recht op terugkeer tot 19.10.2018.*
Betrokkene zou terug naar Cuba zijn geweest en er enkele maanden verbleven hebben.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van enige medische elementen die een terugkeer naar haar land van oorsprong zouden verhinderen.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Een eenvoudige lezing leert dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoeksters voorgehouden relatie met een Belgische onderdaan en hun intentie om wettelijk te gaan samenwonen en een belangenafweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de voorgehouden nieuwe relatie van verzoekster ontbeert dan ook feitelijke grondslag.

3.5. In het bijzonder wijst de verwerende partij erop dat verzoekster geen verdere gegevens verschaft over haar nieuwe vriend met wie ze wil gaan samenwonen. Tevens stelt verwerende partij dat het gegeven dat verzoekster de intentie heeft om wettelijk te gaan samenwonen, haar nog niet automatisch recht geeft op een verblijf.

In dit kader oordeelt het EHRM dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Dat verzoekster de intentie heeft geuit om te gaan samenwonen met haar voorgehouden partner, wordt niet betwist. Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat toen verzoekster werd gehoord op 8 augustus 2019, zij geen verdere gegevens over haar voorgehouden partner heeft verschaft.
Verzoekster beperkt zich heden in het verzoekschrift tot het loutere betoog dat ze een nieuwe relatie heeft sinds begin 2019 en dat dit een oprechte relatie betreft met dhr. S bij wie ze inmiddels woont. Verdere verduidelijking verschaft verzoekster niet. Bij het verzoekschrift wordt verder enkel een kopie van de identiteitskaart van haar voorgehouden nieuwe partner gevoegd. Louter op basis van haar verklaringen en de identiteitskaart van dhr. S geeft verzoekster geen concrete invulling aan haar

voorgehouden relatie. In deze omstandigheden, toont verzoekster op onvoldoende concrete wijze aan dat er sprake is van een oprechte en duurzame partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM.
Er liggen verder geen andere objectieve stukken voor ter staving van een gezinsleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch in het administratief dossier, noch gevoegd bij het verzoekschrift. Er blijkt ook niet dat er sprake is van gezamenlijke kinderen.

Bijgevolg overtuigt verzoekster niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij de afgifte van het bestreden bevel rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven in die zin, laat staan dat daarover enige concrete belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is in casu dan ook geen sprake. De verwerende partij kon dan ook terecht oordelen dat in verzoeksters geval "*Een terugkeer naar haar land van oorsprong (…) dan ook niet in disproportionaliteit [staat] ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en (…) geen breuk [betekent] van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*."

Verzoekster kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.
Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Zij toont evenmin aan dat de verwerende partij, gelet op de omstandigheden van het geval zoals hierboven besproken, onwettig of kennelijk onredelijk tot het afleveren van het bestreden bevel heeft besloten.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES